

De grote grondroef

Alle 63 titels van Arendsoog

1. Arendsoog
2. Witte Veder
3. Het raadsel van de Mosquitovallei
4. Arendsoog in de knel
5. De Bende van de Blauwe Bergen
6. Arendsoog knapt het op
7. Arendsoog en de verdwenen rivier
8. Het spookt op de spoorbaan
9. Arendsoog grijpt in
10. Pas op, Arendsoog!
11. De smokkelaars van de Rio Malo
12. De geest van de Eenzame Wolf
13. Texas-Arendsoog
14. Het testament van Tobi Thomson
15. Arendsoog in geheime dienst
16. Het veeland in gevaar!
17. Het geheim van Bad Man's hut
18. De Gemaskerde Ruiter
19. De jacht op de grijze hengst
20. Arendsoog en de goudkoorts
21. Het geheim van de zonderling
22. De strijd om Sam Peony-bridge
23. De stad van de verdwenen cowboys
24. Een hinderlaag voor Arendsoog
25. Arendsoog en het blaffende zand
26. De spookranch
27. Tweemaal Arendsoog
28. Arendsoog en de Mississippi-Duivels
29. Good luck, Arendsoog
30. Een amulet voor Arendsoog
31. Arendsoog en de vloek van Arbaz
32. Het raadsel van de C-ranch
33. Terreur over Texas
34. Schoten om middernacht
35. Dollardans in Cannon Field
36. Geen alibi voor Arendsoog
37. Arendsoog zet een val
38. Arendsoog en de Duncan-dollars
39. ... alias Arendsoog
40. De sheriff van Wurdig
41. Mexicaans avontuur
42. Arendsoog... om oog
43. Kogels als losgeld
44. Vraagtekens voor Arendsoog
45. Arendsoog in duplo
46. De wraak van Grissom
47. Een erfenis voor Arendsoog
48. Arendsoog en het geheim van het Gouden Graf
49. Arendsoog en de 'Avondmannen'
50. De verdwijning van Arendsoog
51. Arendsoog en de man zonder verleden
52. Arendsoog en het Murdock-mysterie
53. Op leven en... lood
54. Arendsoog... vogelvrij!
55. Arendsoog en het FRAME-komplot
56. Arendsoog en de Kansas-kidnap
57. Arizona-Arendsoog
58. Het monsterverbond
59. De schat van Medusa
60. De grote grondroof
61. Jacht op een 'schaduw'
62. Lightfeet ontvoerd!
63. Arendsoog... premiejager?

De grote grondroef

P. Nowee

Oorspronkelijk uitgegeven door: Malmberg, 1990

© P. Nowee, 1990

© Illustraties: Hans G. Kresse

© Nederlandse uitgave: Overamstel uitgevers bv, Amsterdam 2015

© Omslagbeeld: Hans G. Kresse

Omslagontwerp: baqup

ISBN 978 90 499 1060 0 (paperback)

ISBN 978 90 499 1174 4 (hardback)

ISBN 978 90 480 0232 0 (e-book)

NUR 280

www.overamsteluitgevers.nl

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

HOOFDSTUK I

De ‘Mexicaanse Pest’

Het was begonnen in Gretty, een gehucht ergens tussen Nogales en Ajo. Vandaar had het slechte nieuws zich als een besmettelijke ziekte langzaam maar zeker verspreid. Niemand bleef ervoor gespaard, de invloedrijkste grootgrondbezitter evenmin als de eigenaar van de onbetekenendste ranch. Er zat alleen een verschil in het bedrag dat men moest betalen...

Natuurlijk legde niet iedereen zich zomaar bij de feiten neer. Er werden advocaten ingeschakeld, rechters pluisten er allerlei boeken op na en sheriffs hadden het er druk mee hun vonnissen aan de gewone man uit te leggen. En laten we eerlijk zijn: het was ook moeilijk te begrijpen – laat staan te verwerken – dat het stukje grond dat je jaren geleden geclaimd had en officieel had laten inschrijven, van de ene op de andere dag toch jouw eigendom niet bleek te zijn. Jaren van ploeteren, iedere zweetdruppel die je in de grond gestopt had... allemaal voor niets! Van trotse eigenaar werd je plotseling gedegradeerd tot huurder of pachter of werd je gedwongen opnieuw een koop te sluiten.

En al werden de eisers dan door de ene rechter na de andere in het gelijk gesteld, het zal niet vreemd in de oren klinken dat hun vonnissen woede en agressie wekten. Op verscheidene plaatsen was het tot vecht- en zelfs schietpartijen gekomen. Al meerdere keren had een sheriff tussenbeide moeten komen en had er voor hem niets anders opgezeten dan een rancher of een farmer die hij al jaren kende achter slot en grendel te zetten. De wet en de uitspraken van rechters moesten nu eenmaal gerespecteerd worden, hoe onrechtvaardig die ook léken.

Nog sneller dan de ‘Mexicaanse Pest’ – zoals de slachtoffers de gebeurtenissen noemden – trok het nieuws erover naar het noorden en elke vreemdeling die ergens het erf van een ranch op reed, werd als een stuk vuil behandeld of zag de loop van een of meerdere wapens op zich gericht.

Arizona was Arizona niet meer....

Zeven maanden later...

Dorwan is de belangrijkste plaats in het gelijknamige district waar de oude sheriff Grisley de scepter zwaait. Vele dorpjes en gehuchten behoren tot hetzelfde district en één daarvan is een gat met slechts enkele tientallen inwoners: Mining-Valley. Bob Stanhope, die jullie beter kennen onder zijn bijnaam Arendsoog, vervult hier de functie van deputy (hulpsheriff) van sheriff Grisley. Het is maar een 'bijbaantje', want in de eerste plaats moet hij zijn eigen ranch, de S-ranch, draaiende houden. Hij doet dat samen met zijn moeder, zijn zuster Ann, zijn onafscheidelijke Indiaanse vriend Witte Veder en een groep cowboys, die aangevoerd worden door Jim. De al wat oudere Jim is Arendsoogs voorman en is dat eigenlijk al zolang Arendsoog zich kan herinneren.

Het hoofdgebouw van de S-ranch ligt ongeveer anderhalf uur rijden van Mining-Valley. Dit mag misschien veel lijken, maar in het onmetelijke Westen is het een peuleschil. Er wonen ontelbare mensen in Arizona die een halve dag of meer moeten reizen om bij hun naaste burens op bezoek te gaan.

Het is vandaag geen normale dag. Achtenveertig uur geleden heeft de 'Mexicaanse Pest' de eerste ranch in het district Dorwan bereikt!

De vergadering werd gehouden in het kantoor van judge Chiller, de strenge maar rechtvaardige rechter van het district. De overige aanwezigen waren mister Queensby, de enige advocaat die Dorwan rijk is, sheriff Grisley, Arendsoog en Witte Veder en de drie andere deputies die in het district Dorwan het gezag vertegenwoordigen.

Als vanzelfsprekend had judge Chiller het 'voorzitterschap' van de vergadering op zich genomen. Zijn gezicht stond ernstig, alsof hij vonnis moest vellen in een belangrijke zaak. De rest van het gezelschap zat er overigens niet vrolijker bij. Het leek wel een stelletje doodgravers.

'Wettelijk is de zaak zo klaar als een klontje. Deze Don Rafael heeft het recht volledig aan zijn kant,' begon Chiller dan tot verbijstering van zijn toehoorders. Alleen mister Queensby, de advocaat, scheen niet verrast te zijn.

'Maar... dat kan toch niet...' stamelde Arendsoog. 'Al die claims zijn al jaren geleden ingeschreven...'

Chiller stak bezwerend een hand op om een dreigende spraakverwarring te voorkomen. 'Misschien is het verstandig als ik even terugga in de geschiedenis voor jullie je laten verleiden tot allerlei uitspraken, die zoals zal blijken op drijfzand gebaseerd zijn.' Hij kuchte even tegen

de rug van zijn rechterhand, een gebaar dat hij vaak in de rechtszaal maakte. 'Jullie weten allemaal dat er in het verleden een aantal conflicten zijn geweest tussen de States en Mexico. Bij het laatste conflict hebben de States een groot deel van het Mexicaans grondgebied geannexeerd...'

'Gestolen...' onderbrak Queensby hem kortaf.

Chiller deed alsof hij de interruptie niet gehoord had. 'Geannexeerd,' ging hij kalm verder. 'Om iets duidelijker te zijn: het gaat hier om ongeveer een derde van het gehele toenmalige Mexicaanse grondgebied. Het hele Westen van de States, zoals we dat tegenwoordig noemen, behoort tot het geannexeerde gebied.'

Een paar hoofden knikten ongeduldig. Dit deel van de geschiedenis kende men allemaal.

'Enkele jaren later hebben de twee partijen twee overeenkomsten gesloten,' vervolgde judge Chiller onverstoorbaar. 'Het gaat hier om het zogenaamde 'Verdrag van Guadalupe Hidalgo' en de 'Gadsden Purchase'...' Om zijn woorden gewichtiger te doen klinken, pauzeerde hij even, alsof hij zeggen wilde 'vinden jullie het niet knap dat ik dat allemaal weet?'

Arendsoog had echter geen zin in spelletjes. 'Met alle respect, judge, maar kunt u een leek uitleggen wat die verdragen inhouden?'

'Natuurlijk... Beide verdragen komen erop neer dat de States alle 'aanspraken op grond' van vóór de annexatie erkenden!'

Er viel even een doodse stilte, waarin iedereen de woorden van de rechter op zich liet inwerken.

'Met andere woorden,' zei Arendsoog dan, terwijl hij zijn ogen tot spleetjes samenknep alsof dat hielp bij het formuleren van hetgeen hij wilde gaan zeggen, 'als ik na de annexatie een stuk land geclaimd heb; als ik me helemaal aan de regels heb gehouden en de claim officieel heb laten inschrijven bij een van de speciaal daarvoor ingestelde kantoren... dan nóg kan ik er niet zeker van zijn dat de grond werkelijk van mij is! Dan nóg kan morgen die Don Rafael – of een van zijn vertegenwoordigers – bij mij aankloppen en mij bevelen mijn eigen grondgebied te verlaten...!?''

'Zijn grondgebied, mister Stanhope,' verbeterde judge Chiller hem koeltjes.

'Maar dat is toch te gek voor woorden!' ontplofte Arendsoog. Hij was vuurrood geworden van woede en verontwaardiging. 'Ik piéker er niet over!'

‘Dan zou u de eerste niet zijn, mister Stanhope.’ De zakelijke toon van de rechter begon Arendsoog mateloos te irriteren. ‘Het zal dan tot een rechtszaak komen en er zal voor mij niets anders opzitten dan u, desnoods met geweld, van uw ranch te laten verwijderen.’

Arendsoog snakte naar adem van woede, verbijstering en verontwaardiging.

‘Dit geldt overigens niet alleen voor u, mister Stanhope,’ vervolgde de rechter, ‘maar voor iedereen die op welke wijze dan ook gebruik maakt of heeft gemaakt van het grondgebied van de eigenaar in kwestie. Ik denk hierbij aan spoorwegen die zonder zijn toestemming zijn aangelegd, aan huizen, dorpen, steden die zijn gebouwd...’

‘Die kerel kan het hele territorium de vernieling in helpen,’ meende sheriff Grisley. Hij sprak minder luid dan Arendsoog, maar was minstens even verontwaardigd.

‘Dat zou hij inderdaad kunnen, maar niets wijst erop dat hij dat ook van plan is. Tot nu toe heeft hij iedereen een schikking aangeboden. Er worden bedragen genoemd van driehonderd dollar voor een kleine ranch tot tienduizend voor een zeer grote... De spoorwegen heeft het overigens al een veelvoud hiervan gekost...’

Weer bleef er een gespannen stilte hangen.

‘Natuurlijk hebben al heel wat mensen de zaak aangevochten en voor de rechter gegooid, zoals men dat zo smakeloos weet uit te drukken,’ ging Chiller verder op een toon alsof hij college aan het geven was op een universiteit. ‘In alle gevallen is Don Rafael in het gelijk gesteld.’

‘Maar de eerste de beste fantast kan wel beweren dat hij vóór de annexatie al eigenaar van enorme stukken grond in de States was!’ riep Arendsoog uit.

‘Dat zou kunnen... maar Don Rafael is – helaas voor u – níét zo’n fantast. De aanspraken van Don Rafael, of om hem bij zijn volledige naam te noemen: Don Rafael de Manresa de la Guarra, Marqués de Gila, Caballero de Coconino del Norte, berusten op overtuigende documenten. Daar heeft zowel een rechter in Ajo als in Nogales zich al maanden geleden van verzekerd.’

‘Maar er komen mensen naar me toe om juridische hulp te krijgen,’ zei Queensby. ‘Wat moet ik ze, als advocaat, adviseren!?’

‘Om te betalen, mister Queensby,’ antwoordde de rechter. ‘Tot nu toe heeft iedereen de kans gekregen een schikking te treffen tegen een redelijke prijs. In de gevallen dat men weigerde en naar de rechter

stapte, werd de prijs aanzienlijk opgeschroefd. De spoorwegmaatschappij kan daar over meepraten...'

Arendsoog slaakte een diepe zucht. 'Deze hele zaak moet die kerel, die markies van Huppeldepup, honderdduizenden, zoniet miljoenen dollars opbrengen... En wat gebeurt er als iemand niet betalen kàn?'

'Don Rafael gaat zelf niet van deur tot deur. Hij heeft kleine groepjes mensen Arizona ingestuurd. Ieder groepje staat onder leiding van een advocaat die bij betaling de officiële overdracht uitschrijft. Bij betalingsmoeilijkheden raden zij de mensen aan contact op te nemen met een Bank om een lening te krijgen. Er zijn overigens gevallen bekend waarin zij de prijs aanzienlijk hebben laten zakken, toen bleek dat een lening ook niet tot de mogelijkheden behoorde. We hebben dus echt niet met 'beestmensen' te maken, maar met redelijke personen die willen waar ze recht op hebben!' Zonder dat hij het zich bewust was, gleed Chillers rechterhand over de tafel, zoekend naar de hamer, waarmee hij in de rechtszaal altijd een einde maakte aan een zaak. Wat hem betrof was de zaak afgedaan!

De overige aanwezigen bewogen echter nauwelijks. Iedereen had tijd nodig om de woorden van de rechter te verwerken. Sheriff Grisley kwam tenslotte als eerste overeind. 'Hartelijk dank voor uw duidelijke uiteenzetting, judge,' zei hij, een beetje stijfsjes. 'Ik denk dat de zaak voor ons nu allemaal een stuk beter te begrijpen is en dat we nu weten wat ons te doen staat.'

Judge Chiller knikte minzaam en stond ook op. Dit voorbeeld werd door de overige aanwezigen gevolgd en de een na de ander verliet het huis van de rechter.

En toen gebeurde er iets vreemds... Iets wonderlijks...

Voorafgaand aan de vergadering bij judge Chiller had één rancher in het district Dorwan bezoek gekregen van de mannen van Don Rafael. Daarna werd het stil...! Oh, de 'Mexicaanse Pest' verspreidde zich nog steeds in noordelijke richting, maar als door een wonder werd het district Dorwan gespaard. Op die éne rancher na – wiens ranch overigens op de meest zuidelijke grens van het district lag – hoorde niemand de gevreesde klopp op de deur. Alsof er een besmettelijke ziekte heerste in het district, trokken de mannen van Don Rafael eromheen. De mensen in Dorwan, Mining-Valley en natuurlijk ook op Arendsoogs S-ranch leefden wekenlang als het ware met ingehouden adem. Wat niet was, kon immers nog komen!

Er verstreek meer dan een maand. Volgens de berichten die per telegram binnenkwamen, had de 'Mexicaanse Pest' Phoenix inmiddels bereikt, de hoofdstad die vele dagreizen ten noorden van Dorwan ligt. De mannen van Don Rafael hadden hier hun intrek genomen in een kantoor en de stad hing vol pamfletten die de mensen opriepen – voor hun eigen bestwil – contact op te nemen met de vertegenwoordiger van de wettige eigenaar van het gebied.

Het gevaar voor het district Dorwan leek geweken en langzaam maar zeker hernam het leven daar zijn normale loop...

HOOFDSTUK 2

Jim heeft een idee

Het was een van die heerlijke zomeravonden waarop het zonde is om binnen te zitten. De cowboys van de S-ranch hadden dan ook een paar houten banken en tafels naar buiten gesleept en zaten voor het cowboyhuis sterke verhalen op te hangen; een potje te kaarten of zomaar te niksen. Iedereen had wel een glas bier, whiskey of iets minder sterks voor zich staan en de sfeer was duidelijk ontspannen. Af en toe werd er hartelijk gelachen of klonk een joelende kreet van een van de kaarters omdat het geluk hem toelachte.

Arendsoog, Witte Veder, mrs. Stanhope en Ann zaten op de veranda en keken van een afstand glimlachend toe.

Plotseling stond Juan de Mexicaanse staljongen op, ging het cowboyhuis binnen en kwam even later met een gitaar in zijn handen weer naar buiten. Het instrument stelde niet veel voor. Het zag er kaal en gebarsten uit. Juan pakte een houten stoel, zette zijn rechter laars op het zitgedeelte en liet zijn vingers voorzichtig over de snaren glijden. Hij sloeg een paar akkoorden aan en liet de tonen wegglinken in de stilte van de avond. Toen begon hij plotseling te zingen. Niemand verstond de woorden, maar die waren niet belangrijk. Het geluid van zijn wat rauwe, ongetrainde jongensstem klonk tegen het cowboyhuis en het hoofdgebouw aan en scheen het hele erf te vullen. Nu eens langzaam, dan weer in een razend tempo dansten zijn vingers over de snaren en het was ongelooflijk welke schitterende klanken hij aan het krakkemikkige instrument ontlokte.

Tot tweemaal toe ving Arendsoog het woord 'alegria' op. Hij wist dat dit 'blijdschap' betekende en een brede lach scheen zijn ene oor met zijn andere te verbinden.

'Laten we erbij gaan zitten,' stelde Ann voor en zonder antwoord af te wachten sprong ze van de veranda en danste op de maat van Juans muziek naar de cowboys toe.

'Krijgt je oude moeder nog een arm?' vroeg mrs. Stanhope, die inmiddels ook al overeind gekomen was.

‘Wis en waarachtig,’ lachte Arendsoog, ‘al was het alleen maar om te voorkomen dat die ‘oude’ moeder van me net als haar dochter over het erf huppelt!’

Er werd ruimte gemaakt. De cowboys schoven wat dichter naar elkaar toe op de banken en én van hen vroeg met een overdreven breed gebaar Ann ten dans. Juans gezicht straalde. Langzaam maar zeker versnelde hij het tempo en joeg de dansers op.

Zeker twintig minuten speelde de jongen zonder onderbreking. Toen liet hij zich, onder een daverend applaus, op de stoel neervallen. Drijfnaat van het zweet ging Ann naast haar broer zitten. ‘Dit moeten we vaker ... doen...’ kreeg ze er hijgend uit.

De schemering was intussen overgegaan in de avond en iemand had en paar olielampen naar buiten gehaald. Alsof ze daarop gewacht hadden kwamen van alle kanten de muggen aanzoemen. Een van de cowboy kende een goed middeltje om te voorkomen dat je gestoken werd. Hij mengde een beetje van de stinkende lampolie met een flinke scheut whiskey en smeerde daar zijn armen en gezicht mee in. Ongelovig, maar bereid om het idee een kans te geven, volgde de een na de ander zijn voorbeeld en in een mum van tijd stonk het hele gezelschap als een te volle saloon. De weeïge geur van brandende pijptabak droeg er nog toe bij om deze indruk te versterken.

Dat het onderwerp ter sprake kwam as niet zo vreemd, want heel Arizona sprak de laatste maanden over niets anders. Het gekke was dat niemand later meer wist wié erover begonnen was. Van het ene moment op het andere lag het plotseling op ieders lippen.

‘Laten we blij zijn dat die ‘Mexicaanse Pest’ aan onze deur is voorbijgegaan,’ zei Arendsoog.

‘Niet alleen aan onze deur, maar aan iedere deur in het district Dorwan,’ antwoordde de oude Jim bedachtzaam.

‘Je vergeet de ‘Triple X-ranch’ in het zuiden!’ bracht Arendsoog hem in herinnering.

Jim knikt nauwelijks zichtbaar. ‘De ‘Tripe X ligt net op het randje aan het district. Officieel liggen de zuidelijke weiden van de eigenaar van de ranch zelfs búiten het district. Die weiden zijn pas een paar jaar geleden aangekocht.’

‘Waar haal jij die wetenschap vandaan?’

‘Ik ken Malowsky, de voorman van de ‘Triple X’, vrij goed,’ antwoordde de oude baas.

Arendsoog keek zijn voorman strak aan. 'Wat wil je eigenlijk zeggen, Jim...?'

'Eh... niets... Niets bijzonders...'

'Jim!!!' Arendsoogs stem klonk gespeeld vermanend.

'Jim denken niet zijn toeval district gespaard zijn,' klonk Witte Venders zachte stem plotseling.

Jim keek de Indiaan dankbaar aan.

'Zou iemand mij kunnen vertellen waar jullie het over hebben! Geen toeval...? Wat dan...?'

'Opzet!' antwoordde Jim simpel.

Arendsoog keek van de een naar de ander. Hij had de afgelopen weken in zijn rats gezeten en toen de mannen van Don Rafael definitief het district gepasseerd schenen te zijn, had een groot gevoel van opluchting zich van hem meester gemaakt. Eigenlijk leefde hij nog steeds in die, een beetje zweverige, sfeer. Onbewust had hij de angst en daarmee de hele affaire Don Rafael uit zijn gedachten geweerd. 'Opzet...?' vroeg hij dan zacht aan Jim. 'Zou het niet gewoon zo kunnen zijn dat de grond in het district Dorwan nooit van Don Rafael geweest is?'

'Als je even goed nadenkt, weet je dat je onzin praat, Bob!' Jim was de enige die op die manier en toon tegen de baas durfde te praten. 'Die Don Rafael heeft een lap grond ter grootte van een hele Staat gekocht, gekregen of geërfd... met uitzondering van een klein stukje, dat nu exact het district Dorwan uitmaakt! Als een soort eilandje ligt dat district midden in zijn gebied...'

'Het kan toch over het hoofd gezien...'

Jim liet hem niet uitpraten. 'Bovendien hebben we het over de tijd dat Arizona nog Mexicaans grondgebied was...'

'Nou... en...?'

'Toen was er van een district Dorwan nog helemaal geen sprake. Het systeem van districten is pas ingesteld ná de annexatie door de States en tóén zijn ook pas de grenzen van dit district vastgelegd...'

Arendsoog bleef stokstijf zitten. Hij had het gevoel alsof hij een enorme dreun gekregen had en weer bij zijn positieven moest komen. Er tolden allerlei gedachten door zijn hoofd, waarvan er één om meer aandacht dan alle andere vroeg: waarom had hij hier zelf niet aan gedacht? Gelukkig drong het antwoord op deze vraag vrij snel tot hem door. Sinds het gesprek met judge Chiller was hij bijna voortdurend met zijn gedachten bij Don Rafael geweest. Wanneer zouden de mannen komen? Hoeveel zouden zij voor de eigendomsrechten van de

grond vragen? Zou hij dat kunnen betalen? Zou de Bank hem eventueel geld kunnen en willen lenen? Kopzorgen... en nog eens kopzorgen...! En juist die zorgen hadden hem ervan weerhouden ook eens vanuit een andere hoek tegen de zaak aan te kijken. Jim, die niet de verantwoordelijkheden van een werkgever had, had dat daarentegen wel kunnen doen. Want schulden bij de Bank zouden onherroepelijk inkrimping van personeel betekenen. Hij zou personeel hebben moeten ontslaan. Jim hoefde dat niet te doen...

Met een schok kwam Arendsoog tot de werkelijkheid terug. Hij haalde uit naar een mug, die ondanks het middelkje van olie en whiskey, net een prettig plekje op zijn arm gevonden had.

‘Waarom hebben jullie me dat niet eerder gezegd?’ zei hij dan, gespeeld zielig en verwijtend, tegen Witte Veder en Jim.

‘Mij denken tijd nog niet zijn rijp,’ antwoordde Witte Veder ook voor de voorman. ‘Jij veel zorgen hebben.’

‘Ik bedoelde het niet als een echt verwijt, joh,’ lachte Arendsoog al weer. ‘En hebben jullie misschien ook al uitgedokterd waarom het district Dorwan gespaard bleef?’ voegde hij er plagend aan toe.

‘Misschien kun je beter zeggen: waarom uitgerekend dit district gespaard bleef...’ zei Jim geheimzinnig.

‘O.K.! Waarom uitgerekend het district Dorwan?’ herhaalde Arendsoog braaf.

‘Ik heb er eens over nagedacht,’ begon Jim dan langzaam. ‘We hebben al gezien dat de ‘Triple X’ letterlijk en figuurlijk een grensgeval is. Als we aannemen dat Don Rafael ervan overtuigd is dat die ranch buiten het district ligt, gaat het echt alleen maar om het district Dorwan...’ Hij zweeg even.

‘Ga door! Ga door!’ spoorde Arendsoog hem ongeduldig aan. ‘Eerst heb ik nog gedacht dat het district gewoon de moeite niet waard was, maar die gedachte heb ik laten varen toen het tot me doordrong dat Don Rafael zelfs het kleinste gehucht en de eenzaamste rancher niet ontzag... Er moest dus een andere reden zijn. Een reden waardoor het district Dorwan zich onderscheidt van de rest van Arizona...’ Alsof hij de spanning wilde opvoeren pauzeerde hij weer even. Iedereen hing nu aan zijn lippen, alleen Witte Veder staarde ogenschijnlijk totaal niet geïnteresseerd in de verte.

‘Moeten we het uit je trekken?’ Arendsoogs stem klonk bijna smekend. ‘Ken je zo’n reden?’

‘Ja!’

‘Kom op, man...!’

‘Er is één heel belangrijk ding waarin het district Dorwan zich onderscheidt van de rest van Arizona, van de rest van de States zelfs, en misschien wel van de rest van de wereld...’

Arendsoog maakte een gebaar alsof hij zijn trouwe voorman wilde wurgen. Ann beet haar nagels aan farden.

‘In dit district wonen de twee bekendste, meest gevreesde speurders van Arizona, van de States en misschien wel van de rest van de wereld!’ antwoordde Jim dan kalm.

Arendsoogs mond ging open alsof hij iets wilde zeggen, maar er kwam geen woord over zijn lippen. Ook de rest van het gezelschap keek verbijsterd naar de voorman, die rustig zijn pijp opnieuw stopte.

Arendsoog had moeite om zijn gedachten te ordenen. ‘Maar... maar waarom zou Don Rafael het district Dorwan ontzien omdat wij er toevallig wonen!?’ kreeg hij er eindelijk uit. ‘Hij heeft het recht volledig aan zijn kant en heeft van ons dus niets te vrezen.’

‘Is dat wel zo...?’

‘Wat bedoel je?’

‘Heeft hij het recht wel ècht aan zijn kant?’ beantwoordde Jim de vraag met een wedervraag.

‘Je kent de uitspraken van de rechter in Ajo en van die in Nogales!’

‘Ik zou niet graag opdraaien voor alle vergissingen van rechters.’ Jim was niet uit het veld te slaan. ‘Veronderstel.. Ik zeg niet dat het zo is, maar... veronderstel dat deze zaak een grote zwendel is... Een geraffineerde zwendel, dat wel, maar toch... een zwendel... Wie zouden daar misschien – of laat ik zeggen: met aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid – op een gegeven moment achterkomen...?’

‘Arendsoog en Witte Veder...’ kreeg Ann er fluisterend uit.

‘Kom nou!’ lachte Arendsoog om Jims redenering. ‘Hoeveel rechters, sheriffs, advocaten zijn er al niet met deze zaak bezig geweest?’

‘Dat weet ik. Maar hoeveel zaken zijn er in het verleden al niet geweest waar niemand uitkwam – geen rechter, sheriff of advocaat – en die Arendsoog en Witte Veder toch tot een oplossing brachten?’ Jim bleef zo koel als een kikker.

‘Laten we voor de grap eens aannemen dat je gelijk hebt, Jim,’ zei Ann, voordat haar broer zijn mond kon opendoen. ‘Laten we eens aannemen dat deze hele zaak inderdaad één grote zwendel is. Een geraffineerde zwendel, waar zelfs rechters en advocaten intrappen. Dan is dat toch geen reden om het hele district Dorwan te ontzien?’

‘Hij had alleen de S-ranch kunnen ontzien, bedoel je?’

‘Ja!’

‘Als het nu al opvalt dat het hele district door de mannen van Don Rafael gemeden wordt, zou het dan niet nòg meer opvallen als in heel Arizona maar één ranch – de S-ranch – gespaard zou blijven?’ –

Arendsoog stak een hand op. ‘Wacht eens even jullie. Het is natuurlijk leuk om het spelletje van ‘laten-we-eens-aannemen’ te spelen, maar waar het op neerkomt is dat je veronderstelt dat Don Rafael bang is voor Witte Veder en mij en daarom het hele district negeert?’

‘De spijker op zijn kop!’ antwoordde Jim laconiek. ‘Als hij jullie reputatie kent – en wie kent die niet? – zou zijn redenering om jullie met rust te laten niet eens zo onverstandig zijn.’

‘Of juist wel!’ zei Arendsoog scherp. ‘Nu wekt het argwaan dat in heel Arizona uitgerekend één heel district gespaard blijft voor de ‘Mexicaanse Pest!’

‘Maar minder argwaan dan wanneer alléén de S-ranch gespaard zou zijn gebleven! Je vergeet één ding: iedereen in het district was zo blij dat er nauwelijks gesproken werd over de wonderlijke ‘redding’. Je moet immers geen slapende honden wakker maken.’

Arendsoog dacht na. Hij wist dat Jim gelijk had. Ook hijzelf had immers wekenlang in gespannen afwachting geleefd. En toen er niets gebeurde was hij voorzichtig gaan hopen op het wonder. Na de vergadering bij judge Chiller, waar de rechter zo overtuigend gesproken had, had hij geen seconde gedacht aan een oneerlijke zaak, aan zwen- del, fraude of hoe je het ook wilt noemen. Alleen dat bijna angstige afwachten was gebleven, zoals een patiënt wacht op het tijdstip van de operatie. Dat angstige gevoel was heel langzaam gesleten toen bleek dat Don Rafaels vertegenwoordigers al veel verder noordwaarts getrokken waren.

Vanuit het hoofdgebouw klonken traag de slagen van de grote staande klok. Mrs. Stanhope kwam overeind. ‘Ik weet niet hoe jullie erover denken, maar voor mij is het morgen weer vroeg dag,’ zei ze zacht. Ze keek naar haar zoon die nog steeds een peinzende en tegelijk verwarde uitdrukking op zijn gezicht had.

‘U hebt gelijk, moeder. ‘Met dit gesprek komen we toch niet verder. Al die veronderstellingen...’ Hij probeerde overtuigend te klinken, maar de twijfels waren duidelijk hoorbaar voor de goede verstaander!

HOOFDSTUK 3

Phoenix

Urenlang lag Arendsoog in zijn bed te draaien en te keren. Wanhopig probeerde hij keer op keer alle gedachten van zich af te zetten, zijn hoofd leeg te maken om de slaap een kans te geven. En telkens weer lukte dat slechts voor een paar seconden en kropen opnieuw allerlei gedachten uit verborgen hoekjes te voorschijn.

Wat was het moeilijk om een gulden middenweg te vinden tussen het ontkennen dat je op een paar punten inderdaad boven andere mensen uitstak en een hoogmoedig op de borst kloppen. Was het sheriff Grisley niet geweest die jaren geleden eens tegen hem gezegd had ‘valse bescheidenheid is dubbele hoogmoed’? Het klonk zo mooi, zoals zoveel spreekwoorden en gezegden, maar wat was de echte betekenis van die woorden? Was het hoogmoedig om te zeggen: ‘natuurlijk heeft Don Rafael het district Dorwan gespaard omdat hij bang is dat Witte Veder en Arendsoog achter de waarheid zullen komen’? En was het misschien valse bescheidenheid om te zeggen: ‘kom nou, dan zou hij wel voor iedereen bang kunnen zijn! Wij zijn toch ook maar heel gewone mensen!’?

Arendsoog voelde als het ware dat hij de kern van het probleem, de betekenis van het gezegde te pakken had. In het eerste geval was er echt sprake van hoogmoed. En in het tweede geval van onterechte, ofwel ‘valse’ bescheidenheid. Natuurlijk waren hij en Witte Veder maar gewone mensen. Gewone mensen echter die, als het op speuren aankwam, boven de middelmaat uitstaken. Het was niet hoogmoedig om te erkennen dat je zo’n talent bezat, zolang je je maar realiseerde dat het een talent, een gave was! Het ontkennen van dat talent dwong de ander als het ware om met meer bewijzen aan te komen, om je op een nog hoger voetstuk te plaatsen en je bij wijze van spreken de hemel in te prijzen.

Onwillekeurig drong zich de vergelijking aan hem op met iemand die een kind uit het water heeft gered. Zo iemand zou op drie manieren kunnen reageren. Hij zou aan iedereen die het horen wilde – of

die het niet horen wilde! – kunnen vertellen dat hij een held was. Dat was duidelijk hoogmoedig. Hij zou kunnen ontkennen dat hij iets bijzonders gedaan had, dat het allemaal niets voorstelde. Alsof het leven van een kind niets voorstelt! Dat was valse bescheidenheid omdat het anderen dwong om nog meer de loftrompet over hem te gaan steken. De derde mogelijkheid was om te zeggen dat hij inderdaad het kind had kunnen redden, maar dat dit te danken was aan het feit dat hij gelukkig kon zwemmen en op het kritieke moment net ter plaatse was. En hij mocht best heel blij en gelukkig zijn dat hij het had kunnen doen! Arendsoog wist dat hij de oplossing gevonden had. Hij mocht niet ontkennen dat Witte Veder en hij al heel wat voor hun medemenssen gedaan hadden, maar hij moest zich er ook niet voor op de borst kloppen en het van de daken gaan schreeuwen. Gewoon erkennen dat Jim gelijk had, maar zich tegelijk goed realiseren dat hij nou toevallig de gave had gekregen om het te doen.

De ‘gave’! Het woord zei het al. Een gave was iets dat je kreeg en waar je dankbaar voor moest zijn!

‘O.K.!’ zei hij, zonder het zich te realiseren, hardop tegen zichzelf. ‘Het zou dus kunnen zijn dat Jim gelijk heeft en dat Don Rafael bang is voor Witte Veder en mij... Dat kan echter alleen maar betekenen dat er iets is dat Don Rafael te verbergen heeft. Iets dat het daglicht niet kan verdragen...’

Op dat moment werd de kamerdeur geopend en kwam Witte Veder onhoorbaar binnen. ‘Jij mij roepen?’

Arendsoog was even uit het veld geslagen, maar toen realiseerde hij zich dat hij inderdaad de naam van zijn vriend genoemd had. Het was echter onbegrijpelijk dat de Indiaan dit in de kamer naast de zijne gehoord had! ‘Nee, joh. Ik was hardop aan het denken,’ antwoordde Arendsoog nu fluisterend om de rest van het huis ook niet te wekken.

‘Wij gaan naar Phoenix?’

Arendsoog verbaasde zich er niet eens meer over dat zijn vriend zijn gedachten geraden had. Dat was al zo vaak het geval geweest. Hij knikte slechts. ‘Ik ben ervan overtuigd geraakt dat Jim wel eens gelijk kan hebben. En als dat zo is zijn vele duizenden of tienduizenden mensen de dupe geworden van die Don Rafael. Als wij daar wat aan kunnen doen, is dat onze plicht. En ik weet geen betere plaats te bedenken om te beginnen dan Phoenix, want daar zijn de vertegenwoordigers van Don Rafael volgens de laatste berichten aan het werk.’

‘Dan wij nu slapen,’ zei Witte Veder slechts en even onhoorbaar als

hij gekomen was, verliet hij de kamer weer.

En nog geen drie minuten later was Arendsoog in een diepe slaap gevallen!

Phoenix...

Al dagen geleden hadden onze vrienden besloten dat hun wegen zich aan de rand van de stad zouden scheiden. Als stel zouden zij veel te veel opvallen en dat zou hun onderzoek alleen maar bemoeilijken.

‘Tot... nou ja, we zien wel,’ zei Arendsoog, terwijl hij een hand op Witte Veders schouder legde er even in kneep. ‘Pas goed op jezelf!’

‘Jij ook oppassen,’ zei Witte Veder slechts. Toen leidde hij zijn paard in oostelijke richting; weg van de hoofdstraat die Arendsoog stapvoets inreed.

Hoewel het al een paar jaar geleden was dat hij voor het laatst in Phoenix geweest was, trok Arendsoog toch de rand van zijn hoed wat dieper over zijn ogen. Als zijn aanwezigheid in de stad van de daken werd geschreeuwd, zou dat het onderzoek alleen maar bemoeilijken. Zonder op of om te zien reed hij rechtstreeks naar het sheriffs kantoor. Hij hoopte vurig dat sheriff Wandon, die hij kende van het avontuur met de Avondmannen, nog steeds in functie was*. Hij werd niet teleurgesteld. Toen hij zijn vuist een paar maal hard op de deur van het sheriffs kantoor liet neerkomen, klonk een stem die hij na al die jaren toch onmiddellijk herkende. Opgelucht opende hij de deur en ging naar binnen.

‘A...’ begon sheriff Wandon enthousiast, terwijl hij overeind sprong.

‘Bob Stanhope,’ onderbrak Arendsoog hem haastig en met een waarschuwende blik. Sheriff Wandon was niet alleen in zijn kantoor.

‘Natuurlijk..., mister Stanhope!’ begreep de sheriff hem gelukkig onmiddellijk. ‘Wat kan ik voor u doen?’

‘Oh... er is geen haast bij, sheriff. Handelt u rustig uw zaken af Ik kom straks wel terug.’ Hij maakte aanstalten om zich om te draaien.

‘Ik denk niet dat dat nodig is,’ wierp Wandon echter tegen. ‘Ons gesprek was toch afgerond, heren?’ vroeg hij, terwijl hij zich tot de twee goedgeklede mannen wendde, die op de ongemakkelijke houten stoelen voor zijn bureau zaten.

De mannen kwamen overeind. Ze hadden de ‘stille wenk met een

* Zie: Arendsoog en de ‘Avondmannen’

voorhamer' begrepen. 'We gaan ervan uit dat u alles in het werk zult stellen om nieuwe moeilijkheden te voorkomen,' zei één van hen plechtstatig.

'Natuurlijk! U kunt op mij rekenen!' knikte sheriff Wandon. Hij liep om zijn bureau heen en hield de deur voor zijn twee bezoekers open. 'Succes bij uw werkzaamheden,' zei hij gemaakt beleefd.

'Dank u!'

Met een diepe zucht sloot Wandon de deur achter het tweetal. 'Ik word gek van die kerels...' zuchtte hij. Onmiddellijk echter klaarde zijn gezicht op. Hij keerde zich om naar Arendsoog. 'Wat ben ik blij jou te zien, Bob! Hoe gaat het ermee? Wat voert jou hiernaartoe? Ben je alleen? Waar is Witte Veder?'

'Hoho!' schoot Arendsoog in de lach, terwijl hij de stevige hand van de sheriff schudde. 'Eén vraag tegelijk alsjeblieft!' In enkele zinnen vertelde hij dan waarom ze naar Phoenix waren gekomen.

Sheriff Wandon luisterde aandachtig toe. 'Ik wist helemaal niet dat die kerels het district Dorwan links hadden laten liggen,' bekende hij toen Arendsoog uitgesproken was. 'Ik vind die gedachte van je voorman overigens helemaal niet zo gek. Geef jij je personeel soms les in spuurwerk?'

'Gelukkig niet,' grinnikte Arendsoog. 'Jim is van zichzelf al slim genoeg! Maar hoe staat het hier overigens met die zaak? Zijn de vertegenwoordigers van Don Rafael nog steeds 'in Phoenix?'' 'De twee die net weggingen waren zogenaamde 'advocaten' van hem,' antwoordde Wandon. 'Ze hebben hier natuurlijk heel wat meer werk te doen dan in een dorpje of een gehucht. Er wonen hier toch gauw een paar duizend mensen. Er is wat industrie, er zijn nogal wat winkels en ga zo maar door... En lang niet iedereen gaat klakkeloos akkoord met de voorstellen van Don Rafael. Er zijn een paar rechtszaken geweest. Het is drie keer tot een vechtpartij gekomen... Enfin, ik heb mijn handen vol aan die hele geschiedenis.' De laatste woorden kwamen er met een diepe zucht uit.

'Handelen die kerels volledig op eigen houtje?' vroeg Arendsoog dan. 'Ik bedoel... moet er nooit met 'de grote baas' overlegd worden?'

'Ik zou het niet weten. Ze hebben volmachten van Don Rafael en ik heb ze een paar keer het telegraafkantoor zien binnengaan. Ik denk niet dat dat was om een glas bier te drinken!'

Gelukkig had het goede humeur van de sheriff kennelijk niet te lijden onder alle toestanden. 'Zullen we bij het telegraafkantoor be-